

अनागोक्त्यो (अनागम् + कृत्या) f. Mord an einem Schuldlosen AV. 10,1,29.

1. अनाचार (3. अ + आचार) m. 1) ungewöhnliche Erscheinung: पिपीलिकानाचोः KAUC. 93. — 2) Unsitte: सर्वदोषनाचारः पथि ताम्बूलचर्वणम् eine Smṛti im ÇKDr.

2. अनाचार (wie eben) adj. ungewöhnlich, seltsam: पिपीलिका अनाचारत्वा दृश्यते KAUC. 116. 117. 118.

अनाज्ञात (3. अ + आज्ञात) adj. zuvor nicht gesehen: अथ पत्रैतदनाज्ञातमुत दृश्यते KAUC. 119. Hat als lobender Ausdruck am Anf. eines comp. den Ton, gaṇa काष्ठादि.

अनात (3. अ + आत) adj. nicht angespannt VS. 16, 14.

अनातप (3. अ + आतप) m. Schatten AK. 3, 4, 159. RĪG. im ÇKDr.

अनातुर (3. अ + आतुर) adj. 1) unverseht, wohlbehalten, gesund: विश्वं पुष्टं ग्रामे अस्मिन्नातुरम् RV. 4, 114, 1. अनातुरा अत्रा स्वामरिहवः 10, 94, 11. 8, 47, 10. 10, 97, 20. AV. 12, 2, 49. M. 2, 187. 4, 144. — 2) unverdrossen: भेजे धर्मनातुरः RAGH. 1, 21.

अनात्मक (von 3. अ + आत्मन्) adj. ohne Substanz, nicht reell (buddh.), in Verbindung mit प्रून्य BURN. Intr. I, 462.

अनात्मज्ञ (3. अ + आत्मज्ञ) adj. f. आ unverständlich, thöricht: मा तावदनात्मज्ञे (du. voc. fem.) Ç. 78, 15.

1. अनात्मन् (3. अ + आत्मन्) m. 1) was nicht Geist ist BUAG. 6, 6. — 2) nicht selbst, ein anderer; dadurch wird पर erklärt AK. 3, 4, 193.

2. अनात्मन् (wie eben) adj. ohne Geist, — Verstand: देवाश्च वा असुराश्च — उभय एवानात्मान आसुरमर्त्या ह्यासुरनात्मा हि मर्त्यः ÇAT. Br. 2, 2, 8.

अनात्मवत् (3. अ + आत्मवत्) adj. seiner nicht mächtig, sich nicht zügelnd N. (Bopp) 20, 31. SIV. 3, 23. अनात्मवत्तः पशुवदुज्जते ये ऽप्रमाणतः SUÇR. 2, 232, 16. 1, 31, 4. 83, 16. 258, 4. 2, 169, 17.

अनात्म्य (3. अ + आत्म्य) adj. unpersönlich, unkörperlich TAITT. UP. 2, 7.

अनाथ (3. अ + नाथ) 1) adj. f. आ schutzlos, hilflos BRĀHMAN. 2, 10, 15. DAÇ. 2, 69. R. 2, 24, 19. 5, 23, 21. SUÇR. 1, 7, 12. 31, 4. RAGH. 12, 12. अनाथवत् adv. N. 10, 21. BRĀHMAN. 3, 2. R. 2, 8, 25. 12, 108. — 2) n. Schutzlosigkeit, Hilflosigkeit: किं धातास्यदनाथं भवति RV. 10, 10, 11.

अनाथपिण्ड (अनाथ + पिण्ड (पिण्ड + द)) m. den Hilflosen Speise gebend, ein Beiname des reichen Sudatta, eines eifrigen Anhängers von Çākjamuni, in dessen Garten in der Nähe von Çrāvastī dieser seine Lehre verkündete, BURN. Intr. I, 22, 24, N. 1. LALIT. 2.

अनाथपिण्डक (von अनाथ + पिण्ड) m. dass. BURN. Intr. I, 22, 24, N. 1.

अनाद (3. अ + नाद) m. Klanglosigkeit, ein Fehler bei der Aussprache der Aspiraten: सोष्मणामनुनादा ऽप्यनादः RV. Prāt. 14, 6.

1. अनाद (3. अ + आद) m. Nichtachtung, Geringachtung, Verachtung AK. 4, 1, 22. H. 1479. P. 1, 4, 63. 2, 3, 17. mit dem loc.: न च लघुष्वपि कर्तव्येषु धीमद्विरनादः कर्तव्यः PAÑKAT. 202, 5. गुणेषु रमो व्यसनेष्वनादः III, 266. दग्धमन्दिरसारे ऽपि कस्य वक्त्रावनादः Hit. II, 126.

2. अनाद (wie eben) adj. nichts hoch anschlagend, gegen Alles gleichgültig (?) KĪND. UP. 3, 14, 12.

अनादर (3. अ + आदर) n. das Nichtbeachten, Unterlassen KĪTJ. Ç. 25, 9, 3.

अनादि (3. अ + आदि) adj. ohne Anfang: त्वमनादिः (हृदि) R. 4, 31, 12. अनादिर्दिर्गोविन्दः सर्वकारणकारणम् BRAHMA-S. im ÇKDr.

अनादिमत् (3. अ + आदिमत्) adj. ohne Anfang: अनादिमत्त्वं (sic!) विभुत्वेन वर्तते ÇVETĀÇV. UP. 4, 4. ÇAÑK.: यस्मात्त्वमेव सर्वस्यात्मभूतस्तस्मान्नादिस्त्वमेव.

अनादिष्ट (3. अ + आदिष्ट) adj. 1) unaufgezeigt, unbestimmt: दिष्ट AV. 15, 6, 6. — 2) nicht angewiesen, nicht bestimmt: देवतायै कृतिः ÇAT. Br. 1, 8, 24. KĀTJ. Ç. 9, 5, 24. 25, 12, 10. 14, 35. — 3) nicht angewiesen, keinen Befehl habend PAÑKAT. I, 99.

अनादृत (3. अ + आदृत) adj. nicht geachtet, gering geachtet H. 1479. अनादृतास्तु यथैते (Vater u. s. w.) सर्वास्तस्यापलाः क्रियाः M. 2, 234. unbeachtet, unberücksichtigt: अनादृतसत्कारः adj. KATHĀS. 5, 98.

अनादिय (3. अ + आदिय) adj. was nicht genommen werden darf: अनादेयं नादृतीत M. 8, 170. अनादियस्य चादानात् 171.

अनाद्य (3. अ + आद्य von 1. अद्) adj. was nicht gegessen werden darf: गाम् AV. 5, 18, 2. 8, 2, 19. अनाद्यादनस्य M. 11, 161. अनाद्यभक्षणो 145. गृहितानाद्येर्वाग्धिः 56. Uebertr.: तस्माद्वाक्सणो ऽनाद्यः ÇAT. Br. 5, 3, 3. 12. 4, 2, 3.

अनाद्यन्त (अनादि + अन्त) adj. ohne Anfang und ohne Ende ÇVETĀÇV. UP. 3, 13.

अनाद्यन्त (3. अ + आद्यन्त (आदि + अन्त)) 1) adj. dass. — 2) m. ein Beiname Çiva's ÇIV.

अनाधृष (3. अ + आधृष) adj. nicht hemmend, nicht verweigernd: रेवंतीरनाधृषः सिषासंवः सिषासव AV. 6, 21, 3.

अनाधृष्ट (3. अ + आधृष्ट) adj. 1) unwiderstehlich, unübertroffen: अनाधृष्टम् शोभासा RV. 1, 19, 4. अनाधृष्टो नृपीतये 7, 15, 14. VS. 1, 31. 5, 5, 9. 14, 9. — 2) unbeeinträchtigt, vollkommen RV. 4, 32, 5. 8, 22, 18. VS. 10, 4.

अनाधृष्टि (3. अ + आधृष्टि) m. N. pr. ein Sohn Çūra's HARIV. 1926. VP. 436. ein Sohn Ugrasena's und Heerführer der Jādava's HARIV. 2028. 6374. Vgl. LIA. I, Anh. XX.

अनाधृष्य (3. अ + आधृष्य) adj. woran man sich nicht wagt, unzugänglich, unantastbar: अनाधृष्या तव पात्राणि धर्मणा (mit dem instr. des Grundes) RV. 10, 44, 5. तर्पसा ये अनाधृष्याः 154, 2. उग्राः वः सन्तु ब्राह्मणे ऽनाधृष्या ययासंश्च 10, 103, 13. 4, 18, 10. AV. 7, 83, 1. VS. 27, 7. पितृलोकः R. 4, 41, 66. सागरम् 5, 6, 1. 8, 21. तव देवैरनाधृष्यं वीर्यम् 6, 39, 28. अनाधृष्यं (वनं) मृगपक्षिगणैरपि 4, 48, 13. superl. अनाधृष्यतमः (रयः) zur Erklärung von दूटन ÇAT. Br. 2, 3, 4, 40. अनाधृष्यतमे देवमपि देवर्षिदानवैः R. 6, 4, 16.

अनानत (3. अ + अनत) adj. ungebeugt RV. 1, 87, 1. 6, 45, 9. 7, 6, 4. 8, 53, 7.

अनानुकृत्य (3. अ + अनुकृत्य) Padap. अनुकृत्य adj. nicht nachzuthun, unnachahmlich: अनानुकृत्यमप्यनश्चकार RV. 10, 68, 10. अनानुकृत्या राणो चक्रे 112, 5.

अनानुदं (3. अ + अनुदं) Padap. अनुनुदं adj. nicht nachgiebig, hartnäckig: अनानुदा वृषभो जगिमेराद्वम् RV. 2, 33, 11. 21, 4. 1, 53, 8. 10, 38, 5.

*) Mit Dehnung des Anlauts.